

EMELD FEL ARCODAT!

A Rákospalota MÁV-telepi
Jézus Szíve Plébánia hírlevele

2019. húsvét

Segítők és rászorulók

Húsvéti újságunk témája a keresztény szeretet, a karitás, a rászorulók megsegítése, a segítség elfogadása. De kik a rászorulók, és kik a segítők? Mi magunk is rászorulunk más támogatására, miközben valakinek éppen a mi segítségünk jelent nagyon sokat. A keresztúton Krisztus az egész világot üdvösségre segítette, de közben elfogadta férfiak és nők együttérzését, közös kereszthordozását. A cikkek közé ezért részleteket válogattunk XVI. Benedek pápa enciklikájából a keresztény, segítő szeretetről, melynek a címe *Deus caritas est* – Isten szeretet.

Getszemáni helyzetek

Jézus az utolsó vacsorán megosztotta életét az apostolokkal. Egy ünnepi, szakrális vacsora keretében a testét és véréát ajándékozta nekik. Már ekkor tudta és ki is mondta, hogy valaki a legbelsőbb körből megtagadja, egy másik pedig elárulja őt. (Mt 26,17-35) Így érkezett meg a Getszemáni nevű majorba, ahol „egyszerre szomorúság fogta el és gyötrődni kezdett”. (Mt 26,37b) Maga a kert az Olajfák hegyének lábánál feküdt. Egyes szakirodalmi megnyilatkozások szerint a hely

a rajta lévő olajpréstről kaphatta a nevét, valamint maga a terület valamilyen tanítvány tulajdona lehetett. Nem tudjuk pontosan rekonstruálni, hogy mi is okozta lelkében ezt a gyötrődést, de annyi bizonyos, hogy Jézusnak tudása volt személyes sorsának alakulásáról. Szembesülnie kellett az apostolok gyengeségével. Rálátása lehetett, hogy Isten népének életében milyen súlyos megpróbáltatások fognak bekövetkezni. Történelmi présbe került az ő és a tanítványi közösség élete.

Az ilyen lelki prés megtapasztalása egyikünk életétől sem idegen. Előbb utóbb mindenki átéli, hogy mit jelent látni és megtapasztalni a testi-lelki gyötrődést.

Jézus ebben is azonosult velünk. A keresztény hit hagyománya megerősíti, hogy a gyötrődés nem szégyen és nem tabu. A szenvedő, szegény, beteg, fogyatékos, kirekesztett és más módon sérülékeny helyzetbe került embert nem kell láthatatlanná tenni a társadalomban és az egyházban, mert ez is része az életünknek.

A XXI. században, sok tekintetben identitását veszített egyházi közösségek keresik a továbblépés vagy súlyosabb szóval élve a túlélés útjait. Egy nagy bölcsességgel megáldott paptársam azt mondta: „*Nem értem, hogy miért nem dolgozunk ki egy túlélési stratégiát.*” Folytatva az ő szókimondását és abból következtetéseket levonva eljuthatunk oda, hogy csak az

új utak keresésének gyötrődő felvállalásával fogjuk tudni továbbvinni közösségeinkben a hit lángját.

Ezeket a változásokat – személyes véleményem szerint – nem várhatjuk csak az egyház vezetésétől. Nekünk kell szembenéznünk a valósággal. Nekünk kell Jézushoz hasonlóan látni, hogy személyes és egyházi életünk része a gyötrődésben érlelődött remény. Persze nem vagyunk egyedül. Isten velünk van. Ráadásul vannak hiteles pásztoraink is, akik mernek beszélni, változásra ösztökélni és együtt szenvedni velünk. Az egyik ilyen, aki felvállalja az egyház mai Getszemáni helyzetét, így szól:

„*Az Egyház azért él, hogy átadjuk egymásnak az örömet. Röviden szólva kétféle egyházkép létezik: az evangelizáló egyház, amely híven hallgatja és hirdeti Isten szavát és a világias egyház, amely magába fordulva csak önmagának él.*”

Karesz atya

* * *

Az Egyház lényege hármasság feladatban mutatkozik meg: Isten Igéjének hirdetése, a szentségek ünneplése, a szeretet szolgálata. E három feladat kölcsönösen föltételezi egymást, és nem szakíthatók el egymástól. A szeretetszolgálat az Egyház számára nem valamiféle jótékonyosság, amit másokra is rá lehetne bízni, hanem a lényegéhez tartozik, tulajdon lényegének mellőzhetetlen kifejezése. (Deus caritas est 25a.)

Akár ki se lépjek a házból

Az egyház felhívására idén is elindult a nagybőjti tartósélelmiszer-gyűjtés a rászorulóknak részére, visszük adományainkat és közben gondolkodunk, ha ez elfogy, majd mit esznek? Télen gyűjtöttünk meleg ruhát, cipőt,

szeptemberre iskolatáskákat, pénzdórmányt. Ha ez elfogy, ismét fellép a szükség, a szegénység szorító kője. Miből vesznek azt a szegények, amire szükségük van?

Gondolkodás közben rájövünk, hogy ezek a meghirdetett akciók felhívják a figyelmünket, indítást, lendületet adnak, de a segítségnyújtást egész évben folytatnunk kell. Hasonló gyűjtésekről hallhatunk az evangélikus, a református, a baptista egyházakban is. Miért épp az egyházak kezdeményezik a nagyszabású gyűjtéseket és segítségnyújtási akciókat?

Már az ószövetségi időkben is vallási rendelkezések támogatták az árvákat, özvegyeket, szegény sorsú embereket. Csak egy példa: ha learatott, vagy leszüretelt a föld tulajdonosa, utána már nem mehetett vissza a maradék kalászatokat felszedni, az otffelejttett szőlőfürtök után keresgélgni, mert az az árvák, az özvegyek jussa volt.

Jézus, mikor először lépett a nyilvánosság elé a názáreti zsinagógában, Izajás könyvét adták oda neki. Ő ezeket a sorokat olvasta fel: „Az Úr Lelke van rajtam, azért kent fel engem, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek. Elküldött, hogy hirdessem a foglyoknak a szabadulást, a vakoknak a látást, hogy szabadon bocsássam az elnyomottakat, és hirdessem az Úr kegyelmének esztendejét.” (Lk 4,16-19)

Ezeket a sorokat Jézus programbeszédének is tekinthetjük. Amíg a Földön élt, mindenhol hirdette, hogy eljött a bűn fogságából való szabadulás ideje, gyógyította a betegeket, talpra állította a bénákat, nem félt a szegények közé menni, a bűnösökkel és idegenekkel találkozni. Követőitől is azt kívánta meg, hogy hasonlóképpen tegyenek. A végítéletről szóló tanításában (Mt 25,31-46) konkrétan

meghatározta a feladatot: éhezőket táplálni, mezíteleneket felruházni, betegeket, fogságban sínylődőket meglátogatni, idegeneket befogadni. Utalt arra, hogy bármit megteszünk ezekből akár egynek is a kicsinyek közül, vele tesszük ezt. Krisztust kell látnunk minden szenvedő, szegénységben, rászorultságban élő, bűn rabságában vergődő embertársunkban. Ez a krisztusi egyház legnagyobb erénye, kincse, Krisztus nevében jót tenni, segítséget nyújtani a legkisebbeknek. Szent Erzsébet saját ágyába fektette a leprás beteget, és amikor férje hazatérve kérdőre akarta vonni, magát Krisztust látta a hitvesi ágyon.

De kik is a rászoruló és miből ered a szegénység? Léteznek-e olyan elkülönült kategóriák, hogy „szegények” és „jómódúak”? Anyagi értelemben lehet, bár egy pillanat alatt megfordulhat helyzet, a gazdag elveszítheti mindenét, az egészséges beteggé válhat és ez megfordítva is történhet, szokott is történni. Lehet, hogy valaki egy területen gazdag, de az élet más részén szükségét szenved.

Ha viszont azt nézzük, hogy a szegénység, a rászorultság hiányt jelent, akkor látjuk, másféle hiány is van, ami égetőbb is lehet, mint az anyagi szegénység. A magány, a ridegség, a tartós és kilátástalan betegség, a bűnben való élet, a szeretet hiánya, az Isten ismeretének hiánya, az emberi méltóság hiánya még nagyobb kínokat okozhat.

Kalkuttai Szent Teréz anya minimális anyagi eszközzel a lehető legjobbat adta Indiában a szegényeknek. Az utcán élő emberek között járva nővér-

társaival felszedte a betegeket és a haldoklókat, elvitte a gondozó házba, ahol megtisztogatták, ágyba fektették, rámosolyogtak, emberhez méltó körülményeket biztosítottak a szenvedőknek, akik lehet, hogy életükben először fekhettek tiszta ágyban, akiket életükben először „vettek észre”.

Hogy hol találom én meg a rászorulókat? Csekélyek az eszközeim, de akár ki se lépjek a házból, a rászorultság számtalan arcát feltalálom. Itt lakik a fél lábát elvesztő magányos szomszéd, akit hónapokig kellett reggelenként gondozni, míg megváltozott életében valamiféle rend kialakult. A fölöttünk lakó néni, aki unokái távollétében szeretethiányban szenvedett, a legkisebb fiunkat „vette kölcsön” egy-egy délután, hogy legyen körülötte gyermekhang. A földszinti kamaszlányt pártfogolni kellett, mert anyját tragikus módon elvesztette. A vallásos, de egyházi házasság nélkül élő

pár biztatásra szorul, ne hagyják abba az imádságot, járjanak templomba, mert az Isten számít rájuk, ha nem is tökéletes az életük.

Mindenkinek vannak ilyen szegényei, rászorulói, akiken valami leleménnyel segíteni lehet.

Mindenki tud valamit adni a másinak, amire szüksége van: ad egy tál ételt, meghallgatja, apró szívességet elintéz, elkíséri templomba, odafigyel rá. Igazán csak az a szegény, aki annyira bezárkózik, annyira önző és büszke, hogy nem képes semmit nyújtani a másinak, sem elfogadni semmit mástól.

Nagy művészet az elfogadás, ezt mindenkinek meg kell tanulnia: elismerni azt, hogy rászorulok másra, szükségem van valakire. Pedig ez az egyetlen, amiben mindannyian egyformák vagyunk, senki nem mondhatja, hogy ne szorulna rá Isten irgalmára.

Molnár Istvánné

* * *

Az Egyház Isten családja a világban. Ebben a családban nem lehet szükségét szenvedő. Ugyanakkor a caritas-agape felülmúlja az Egyház határait: az irgalmas szamaritánusról szóló példabeszéd a mérce, mely a szeretet egyetemességét mutatja; a szeretetét, mely a rászoruló felé fordul, akivel az ember „véletlenül” (vö. Lk 10,31) találkozódik, bárki legyen az. (Deus caritas est 25b)

Plébániánk 2018-as évének beszámolója

Kedves Hívek! Plébániánk képviselőtestülete rendszeresen összeül (általában kéthavonta), és aktuális ügyeinket, feladatainkat egyezteteti; igyekszik ezeket a célokat a lehetőségekhez képest költséghatékonyan elérni. Beszámolónkban röviden visszatekintünk tavalyi évünkre, hogy ilyen formában is tájékoztassuk a közösséget.

2018-ban tovább dolgoztunk templomunk felújításán. Helyére került a tizedik, utolsó üvegeablak is, melyet a plébániai napon szenteltünk meg, így teljessé vált a sorozat, amely a 20. századi magyarság boldoggá avatott vagy avatás előtt álló vértanúit és hitvallóit ábrázolja. Elettörténetük, tanúságtételük az ablakok alatt elhelyezett leírásban olvasható, köszönet a szerkesztésért Novák Veronika és Hódos László testvérünknek. Elkészültek a hátralévő felújítási munkálatok tervei is, a kivitelezésre szóló közbeszerzési pályázatot már kiírta a lebonyolítást szervező főegyházmege. A tervekben szerepel a templomfűtés korszerűsítése, a nyári kánuikulában is megfelelő szellőzés kialakítása; tervezzük a kóruson a régi orgona díszsípjainak felújítását, a mosdó felújítását, valamint a templomkert rendbetételét és parkoló kialakítását is.

Közösségi életünk hagyományos eseményei közül kiemelkedett az elsődíázás, melyen tavaly 12 gyermek járulhatott a szentséghez. A júliusi hittantábor újabb rekord létszámmal, közel 80 fővel ismét új helyszínen, ezúttal Nagyörzsönyben zajlott, és akadályozott gyermekek is csatlakoztak fiataljainkhoz. A táborozáshoz és plébániai napunk lebonyolításához az önkormányzattól másfél millió forintos támogatást kaptunk. Mintegy 40 fő vett részt Zádori Ferenc testvérünk szervezésében plébániai kirándulásunkon. A Huszárszky Mihály vezetésével működő vasútmodellklubunk is töretlenül népszerű a gyermekek és fiatal felnöttek körében.

Plébániai honlapunk (www.xvjszp.hu) és Facebook-oldalunk rendszeres olvasóközönsége továbbra is növekszik, közel 500 állandó követőnk és ismerőseik olvassák hétről hétre híreinket, közleményeinket, nézik meg képes beszámolóinkat közös életünk eseményeiről, köszönet a szerkesztőknek: Gergó Ágnes és Székely-Nagy Gábor.

Kérjük a kedves híveket, hogy a közösséget érintő ötleteiket, javaslatokat jelezzék nekünk, mivel a testvérek igényeinek szem előtt tartásával kívánjuk a jövőben is szolgálni a plébánia közösséget.

Repcsik Gyula atya, Neruda Károly atya és a képviselőtestület

10 + 1 tudnivaló plébániánk Karitászcsoportjáról

1. A csoportot Fejesné Zsuzsa néni vezeti 1994 óta.
  2. Jelenleg Zsuzsa néni és férje, Gyuri bácsi mellett 4 állandó tag van, rajtuk kívül 1-2 ember időnként besegít.
  3. Eredetileg azzal a céllal alakultak, hogy templomi közösségünk tagjai egymás közt csereberélgetve juthassanak hozzá ruhaneműhöz, egyebekhez.
  4. Miután az eredeti cél megghiúsult, a kerületi háziorvosok és az atyák segítségével feltérképezték a környéken élő szegényeket, rászorulókat, akiket mind a mai napig segíteni próbálnak – s akik járnak is hozzájuk a Közösségi Házba.
  5. Ma már csak a nyitvatartási időben – azaz kéthetente szerdán 9 és 11 óra között – tudják fogadni adományainkat, illetve Zsuzsa nénivel telefonon előre egyeztetett időpontban.
  6. Évente háromszor ajándékvásárt rendeznek, a befolyó összeget is a környék szegényeinek, rászorulóinak támogatására fordítják.
  7. Adventben és Nagyböjtből csomagokat juttatnak el a rászorulókhöz és a (nagy)családokhoz. A gyerekes családokat iskolakezdési utalvánnyal is támogatják.
  8. Mára már több vidéki szervezettel is kapcsolatban állnak, akikhez elsősorban ruhaadományokat juttatnak el.
  9. Csak tiszta, jó minőségű ruhákat fogadnak szívesen – olyanokat, amelyeket mi magunk is felvennénk.
  10. A csoport a budapesti Karitászcsoport Észak-pesti régiójához tartozik, rendszeresen együttműködnek adománygyűjtésben, ruhaosztásban más plébániákkal.
- +1 A csoport tagjai már nem fiatalok, kevesen is vannak. Ezúton is kérjük, hogy akik indíttatást éreznek erre a szolgálatra és szívesen csatlakoznának a munkájukhoz, keressék meg Fejesné Zsuzsa néni.

* * *

Ami pedig a szenvedő emberek szolgálatát illeti, mindenekelőtt a szakmai illetékeségre van szükség: a segítőknek úgy kell kiképezni, hogy a jót jól tudják tenni, és utána viselni tudják a folyamatos támogatás gondját. A szakmai illetékeség az első alapvető követelmény, de egyedül nem elegendő. Emberekről van szó ugyanis, és az embereknek mindig többre van szükségük, mint pusztán szakmailag helyes bánásmódra. Emberiességre van szükségük. A szív odafordulására van szükségük. (Deus caritas est 31a)

Befogadás és ajándék – „csak úgy” Beszélgetés Kuba Katalival

Interjúorozatunk mostani részében közösségünk egyik fiatal, mégis majdnem mindenki által ismert tagját kérdeztük, aki sokféle plébániai csoportban vállal szerepet, foglalkozik gyerekekkel és felnőttekkel, és különösen ügyesen szólítja meg az új arcokat, vonja be őket közösségünkbe.

– Milyen tapasztalatok, élmények, hatások befolyásolták az Istennel való kapcsolatot, hitedet? Kinek, minek volt ebben döntő szerepe, volt-e esetleg valamilyen nagy fordulat az életedben?

– Az életemet mindig is a más emberekhez sok szállal kötődő életforma jellemezte már gyerekkoromtól kezdve. Ez a szüleimnek köszönhető, akik mindig mások felé nyitottan, odafigyeléssel éltek. Mindig is tartoztunk valamelyik templomi közösséghez, ezért nekem az istenélményhez szorosan hozzákapcsolódott a közösség, a „jó együtt lenni” élménye. Aztán a teljes önállóság küszöbén, a kamaszkor vége felé nagyon komoly, személyes döntést kellett hoznom. Talán ezt nevezhetjük fordulatnak, amikor az ember rájön, hogy mindez szép és jó, de a magányban, a szívem mélyén születik meg az igazi elköteleződés.

– Mi az, amit a vallásos életedben, a hited mindennapi megélésében a legfontosabbnak tartasz? Milyen törekvéseid vannak a hitedben?

– Van egy rövid kis imádság, amit a mindennapi rohanás közben is sokszor elmondok: „Hozzád emelem a lelkem, benned bízom Istenem!” Szerintem nagyon nehéz a mai keresztény értékek szerint élni akaró ember helyzete. Nincs időnk semmire, sok mindennek meg akarunk felelni, ezer hatás ér minket, amiről sokszor fel sem ismerjük, hogy jó vagy rossz hatások, építenek vagy rombolnak bennünket. A körülöttünk zajló események, hírek, információk, más emberek véleménye, viselkedése befolyásol, hatással van ránk. Nehéz észnél lenni, okosan megérezni, meghallani, megérteni az isteni világ igazságait. Ehhez sokkal több csendre, lelki olvasmányokra, befelé figyelésre lenne szükség. Ezt a komolyabb befelé figyelést nagyon szeretném.

– Kik állnak hozzád a legközelebb? Mondj néhány mondatot a családoдрól, gyerekekről.

– A közvetlen családom áll hozzám legközelebb, a férjem, akivel 17 éve vagyunk házasok és két fiút nevelünk. Édesapám, nagymamám, nővérem, unokaöcséim említem még. De mi egy nyüzsgő, nagy család része vagyunk. A férjemék öten vannak testvérek, így csak hosszasan tudnám sorolni a családtagokat. Szerencsére mindenkivel jó a kapcsolatunk.

– *Hogyan kerültél ebbe a közösségbe, milyen élmények fűződnek az első találkozásokhoz, és főként hogyan alakult ki, hogy ilyen központi szereped van több területen?*

– 15 évesen csöppentem a közösségbe, mert a családom régről ismerte Attila atyát. Szinte azonnal megfogott az az egyszerű, barátságos, vidám légkör, ami az itteni embereket – fiatalokat és felnőtteket – jellemezte. Aztán „belesodrótam” mindenbe, hittanórákba, énekkarba, nyári táborokba, taizéi találkozókba, cserkészetbe. Hihetetlen belső ereje volt annak az időszaknak (90-es évek eleje) és ennek a közösségnek. Sok, igaz, hitét komolyan megélő emberre leltem itt. Mindenben részt vettem akkor is és most is igyekszem.

– *Mit tartasz fontos feladatodnak a jelenlegi, közösségben betöltött szerepedben?*

– Az emberekkel, családokkal, gyerekekkel, fiatalokkal való személyes kapcsolatot. Hogy megszólítható legyek bármilyen esetben.

– *Mik az itteni közösségi élet pozitívumai, előnyei szerinted?*

– A sokszor emlegetett befogadás. Nagyon szeretem, hogy nincsenek nagy elvárások, nem kell okosnak, szépnek, sikeresnek lenni ahhoz, még csak szuper kereszténynek sem, hogy a közösség tagja lehess. Építkezünk lassan fölfelé, néha bakizunk is, de alapvetően van egy nagyon komoly jó szándék mindenkiben.

– *Látsz-e valamilyen javítani, jobbítani valót a MÁV-telepi közösség életében? Vannak-e ezzel kapcsolatban konkrét terveid, ötleteid?*

– Három területet említenék. Az egyik az imádságos lelkület, amiben még van sok tennivalóm személy szerint nekem is és a közösségnek is. A második az esetetek felé történő odafordulás, akár lelki, akár testi értelemben. Mi tényleg jól érezzük magunkat együtt, de mostanában ez nagyon foglalkoztat. A harmadik az új emberek befogadása. Hogy ne menjünk el egymás mellett, ne csak azokra legyünk kíváncsiak, akiket már jól ismerünk. Az elmúlt évek alatt rengeteg értékes ember fordult meg közöttünk és olyan jó, hogy sok új, igaz barátság is születik így.

– *Hogy kapcsolódsz ki, mi jelenti számodra a pihenést?*

– Az igazi pihenést a mozgás jelenti. Nagyon szeretek nagyokat sétálni, biciklizni, rollerezni, kirándulni vagy úszni. Ezek által a lelkem is feltöltődik. A másik, hogy hozzám nagyon közel áll a zene. Hetekre fel tud tölteni egy-egy szép ének, dalt, megzenésített vers. Ezeket keresgélem. Mostanában sok erőt ad a Misztrál együttes zenéje.

– Mire vagy büszke?

– Ezt inkább úgy fordítanám le magamnak, hogy miért vagyok hálás. A megajándékozottság érzéséért, amit sokszor megtapasztalok. Azért, hogy az életemben annyi mindent kaptam „csak úgy”.

* * *

Ez a helyes szolgálat a segítséget nyújtót alázatossá teszi. Ez a szolgálat nem magasabb pozícióba állít a másik fölé, akármilyen nyomorúságos helyzetben legyen is az. Krisztus a világban az utolsó helyet – a keresztet – foglalta el, s éppen ezzel a radikális alázattal váltott meg minket és segített rajtunk. Aki olyan helyzetben van, hogy segíteni tud, fölismeri, hogy épp ezáltal rajta is segítenek, s hogy nem az ő érdeme és nagysága, hogy segíthet. Ez a feladat kegyelem. (Deus caritas est 35.)

Betegek szentsége plébániánkon

2019. április 7-én kilenc idős és beteg testvérünk részesült a betegek szentségében. Előző este lelkigyakorlaton vettek részt, ahol gyónással készültek a szentség felvételére. A szentség által beteg testvéreink segítséget kapnak, hogy saját szenvedésüket Krisztus szenvedésével egyesítve tudják hordozni, erőt nyernek a csüggedés, a félelem, a hit megingása ellen. A szentség így személyként, egyenként bátorítja a betegeket és időseket, kiszolgáltatása pedig lehetőséget ad a közös ünneplésre is, amikor a hívő közösség szeretettel fordulhat szenvedő testvérei felé és példát vehet róluk a kereszt hordozásában.

„Örömmel szenvedek értetek, és testemben kiegészítem, ami Krisztus szenvedéséből hiányzik, testének, az Egyháznak javára” (Kol 1,24)

Reménykőr: egyházi misszió az akadályozott emberekért

Rászorultság és megsegítés – ahogy a bevezetőben is utaltunk rá, mindannyiunk életében mindkettő jelen van, egymásba alakul, egymást válthatja. Hasonlóképpen így van ez az akadályozottsággal is: valamilyen módon akadályozott testvéreink a rászoruló különleges csoportját alkotják, ugyanakkor életünk során mi magunk is válhatunk akadályozottá – akár szűkebb, akár tágabb értelemben.

Karesz atyáról sokan tudjuk, hogy szívügye értelmileg akadályozott testvéreink sorsa, szentségi élete. Hosszú ideje érlelődött már benne a gondolat, hogy keres olyan társakat maga mellé, akiknek 'az ügy' – az akadályozottak ügye – az egyházban hasonló módon fontos. Így alakult meg a „Reménykőr” múlt év decemberében. Karesz atyát arra kértük, néhány kérdésre válaszolva mutassa be ezt a friss kezdeményezést.

– *Kik a tagjai a Reménykörnek és milyen céllal alakultatok?*

– Mára körülbelül 10-12 ember dolgozik benne velem együtt. Rajtam kívül három atya, egyikük egyházjogász, másikuk a hallássérültek országos szakreferense, valamint orvos, nővér, pszichológus, érintett szülő, értelmileg akadályozott fiatal, gyógypedagógus, iskolaigazgató, aki maga is érintett, siket – széles a paletta. Legfontosabb célunk, hogy az akadályozott embereket láthatóvá tegyük az egyházban. „Létezőnk és értékesek vagyunk” – ezt szeretnénk megmutatni.

– *Mivel foglalkoztatok az elmúlt hónapokban?*

– Egyelőre jelértékű a tevékenységünk – szeretnénk az egyház nagyközönségében képviselni az üzenetünket. Havonta találkozunk, de folyamatosan kapcsolatban állunk egymással. Az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra szeretnénk egy három részből, három könyvecskéből álló dokumentumot létrehozni, kiadni, a Kongresszus alatt terjeszteni. Az egyik rész médianyilvános, közérthető lenne, a nyitott közönségnek, a másik tudományos háttérű és megalapozottságú, a harmadik pedig irányelvek és módszertani ajánlások összefoglalója az eucharisztiaira kihegyezve.

– *Milyen rövid távú, illetve hosszú távú terveitek vannak?*

– Rövid távon a fent említett három könyvecskével készülünk a Kongresszusra. Ezen kívül megfogalmaztunk egy öt pontból álló feladatcsomagot, amelyet a Kongresszus alatt szeretnénk megvalósítani. Legfontosabb az akadálymentesítés: minden esemény legyen elérhető mozgásukban akadályozott, látássérült, hallássérült testvéreinknek is – siket jeltolmács segítségével. Tervezünk egész napos programsorozatot is, amely kifejezetten az akadályozottaknak szól majd, illetve kiállítást az ő eucharisztikus életükről.

Hosszú távú terveink közt szerepel az akadályozottak szentségekhez juttatása az egyházi közösségekben, több rétegű integrációs, érzékenyítő és szemléletformáló programok szervezése, hittanárok felkészítése az akadályozottakkal való foglalkozásra, érintett szülőcsoportok szervezése, információs központ létrehozása, gyógypedagógusok lelki támogatása, önkéntesek fogadása, felkészítése.

– *Végezetül: mit fejez ki számodra a név, a Reménykör?*

– A nevet Veró nővér, egyik tagunk álmodta meg. Számomra azt jelenti, hogy azoknak az embereknek, akik nagyon fontosak az én életemben, lehet létjogosultságuk az egyház életében – és reményt ad, hogy ez a gondolat másoknak is fontos.

Szilágyi Éva

Nagyheti elmélkedések Sára testvérrel

A következő idézetek Boldog Salkaházi Sára naplójából származnak – legyen a társunk a Húsvét felé vezető úton!

Virágvasárnap	„Azért hívtál, Uram, mert nagyon bűnös vagyok, és meg akard mutatni, hogy ilyen nyomorult eszközzel is tudsz dolgozni. Mert meg akard mutatni, hogy így ki tudsz emelni a bűnből, mint engem. Igen, kiemeltél engem, s nemcsak kiemeltél, hanem azt is akartad, hogy jegyessed legyek!”
Nagyhétfő	„Ments meg engem, Uram a kevélységtől! Most, most is felüti fejét. Akarja, hogy bámuljam magam! Hogy bámuljam magamban azt, hogy régi életemről le tudtam mondani!... Még így is idefuraakszik a kevélység. Óh, mennyire kell vigyázni!”
Nagykedd	„Minden rosszul, vagy sehogy végzett lelkiismeretvizsgálat egy-egy elhajított kincs. - Hogyan végeztem napi kétszeri lelkiismeretvizsgálataimat?”
Nagyszerda	„Krisztusom, fűrössz meg Szent Véredben, add, hogy úgy térdeljek a lelkiatyá elé, mint a Te lábaidhoz, hogy úgy tárjam fel nyomorúságomat, mint Neked! Egészen nyíltan akarok alázatos és őszinte lenni, hogy egészen jó lehessen!”
Nagycsütörtök	„Akarom, hogy Jézus lássa minden cselekedetemben és tevékenységemben a hálát. Vagyis egészen Krisztusnak adott akarok lenni, minden akaratommal belé kapcsolódni, s nem mondani, nem érezni, de élni, élni, csinálni, munkálni a cselekvő hálát! Úgy legyen! Ámen! Segíts édes Krisztusom!”
Nagypéntek	„Igen, akarom egészen elveszíteni magamat, hogy egészen megtaláljalak, birtokoljalak. Sokat fogok gondolkozni, hogy mik azok, amik akadályozzák, hogy elveszítsem magamat. S ha önmagam az, akkor önmagamon kell keresztül gázolnom. Jézusom, segíts meg, hogy tudjam egészen elveszíteni önmagamat!”
Nagyszombat	„Minden munkában és általában mindenben „országot” látni. Erősen, bátran dolgozni. „Ne félj te kised nyáj, mert tetszett Atyátoknak, hogy országot adjon nektek.” A hivatásom is ilyen ország. Tetszett Atyámnak, hogy ezt adja nekem.”

<https://szocialistestverek.hu/10001-salkahazi-sara-testver/49-sara-testverrel-a-nagyboejtben>

MISEREND A NAGYHÉTEN ÉS A HÚSVÉTI IDŐBEN

Április 14. Virágvasárnap, Az Úr szenvedésének vasárnapja	Vasárnapi miserend. A 10 órai szentmisén barkaszentelés, körmenet a templomban, passió a Jézus Szíve Kórus előadásában.
Április 18. Nagycsütörtök	Este 6 órakor szentmise az Utolsó vacsora emlékére . Utána oltárfosztás, majd egy óra virrasztás.
Április 19. Nagypéntek	8–20 óráig nyitva áll a templom. 8 órától gyóntatás, 9 órától keresztút. Délután 3 órakor kezdődik az Úr szenvedésének ünneplése .
Április 20. Nagyszombat	Reggel 9 órától nyitva áll a templom, egész nap lehet imádkozni a szentsírnál. Este fél 8-kor kezdődik a húsvéti vigília , tűzszentelés, szentmise. A mise végén feltámadási körmenet.
Április 21. Húsvétvasárnap, Krisztus feltámadása	Vasárnapi miserend. A 10 órai szentmisén megáldjuk a húsvéti ételeket, a mise után tojáskeresés gyermekeknek a templomkertben.
Április 22. Húsvéthétfő	Csak délelőtt 10 órakor mondunk szentmisét.
Április 28. Az Isteni Irgalmasság vasárnapja	Vasárnapi miserend. A 10 órai misén ministráns-avatás , a mise után a Jézus Szíve Kórus műsora.
Május 19. Húsvét 5. vasárnapja	Vasárnapi miserend. Elsőáldozás a 10 órai szentmisén.
Június 9. Pünkösdvasárnap	Vasárnapi miserend. A 10 órai szentmise után gyermeknap i palacsintázás a Közösségi házban.
Június 10. Pünkösdhétfő	Csak reggel 8 órakor mondunk szentmisét.
Június 16. Szentháromság vasárnapja	Vasárnapi miserend. 10 órakor tanévzáró Te Deum mise.
Június 23. Krisztus Szent Teste és Vére, Úrnapja	Vasárnapi miserend. A 10 órai szentmisén úrnap i körmenet, időjárástól függően a templomkertben.
Június 28., péntek Jézus Szent Szíve, búcsúnapunk	Szentmise reggel 8 órakor. Búcsúnapunkat a vasárnapi 10 órai szentmisén ünnepeljük.

Friss híreink megtalálhatók az interneten: www.xvjszp.hu és www.facebook.com/xvjszp

Felelős kiadó: Repcsik Gyula. Szerkesztők: Molnár Tibor, Novák Veronika, Szilágyi Éva.
Fejléc: Hódos László. Tördelő: Gergő Ágnes.